

PADNOUT NA ZEM

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

FRAGMENT

Padnout na zem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Padnout na zem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PADNOUT NA ZEM

REBECCA YARROS

PŘELOŽILA KATEŘINA HEJNOVÁ

FRAGMENT

Hallowed Ground

Copyright © 2016 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Kateřina Hejnová, 2025

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC.

Cover design © Bree Archer

Cover photography © mammuth/Getty Images

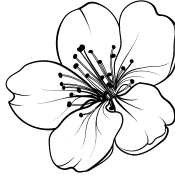
ISBN tištěné verze 978-80-253-7363-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7376-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7377-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7366-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno podplukovníkům Phillipu A. Johnsonovi
a Ianu D. Manualovi, jejich rodinám i ostatním
členům posádky letounu armádní záchranné
služby Witchdoctor 11, kteří se vydali do aktivní
zóny, aby evakovali mého manžela, a jen o pár
měsíců později položili své životy v irácké
Fallúdži. Není dne, kdy bych vám za vaši oběť
nebyla neskonale a se vší pokorou vděčná.*

PROLOG

Ember

Moje ruka se váhavě vznášela nad řádkem určeným k podpisu.

Efez byl odtud vzdálený skoro deset tisíc kilometrů. Cizí země. Jazyk, který jsem neovládala. Ale byla bych v okruhu pěti tisíc kilometrů od Joshe. Na stejném kontinentu a po celé dva měsíce.

Sevřela jsem propisku v prstech a jistými, plynulými tahy vepsala na řádek své příjmení. Tak! A je to! Oficiálně je ze mě nejmladší členka podzimního archeologického týmu v Efezu. Než jsem si to stačila rozmyslet, zalepila jsem obálku a lípla na ni známku.

Na dveře někdo pětkrát zafukal v Paisleyině charakteristickém rytmu. Jako vždy dorazila přesně na čas – ostatně to neměla z vedlejšího domu daleko. Cestou ke dveřím jsem si stáhla vlasy do culíku a náhradní klíč zastrčila do malé kapsičky třičtvrtěčných tepláků.

„Dobré ráno, sluníčko!“ zahalekala s širokým úsměvem. „Připravená dát si do těla?“

„Podepsala jsem to.“ Znělo to, jako bych se přiznávala k vraždě.

„Už bylo na čase! Rozhodla ses správně a mám za tebe obrovskou radost! Oslavíme to hrnkem čaje?“

„Jestli tím čajem myslíš kafe, jsem pro,“ odpověděla jsem, hodila dopis do schránky a pak se otočila, abych za sebou zamkla. Šest a půl kilometru dlouhá túra, která nás čekala, si rozhodně zasloužila pořádnou dávku kofeinu. Sakra, klíč se mi zasekl v zámku. Zase.

„Panebože, Ember.“ Z Paisleyina přerývaného šepotu mi sjel mráz po zádech až do žaludku. Nechala jsem klíč klíčem, pomalu se otočila a podrážkami tenisek zlehka došlápla na betonový povrch naší sdílené verandy.

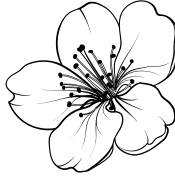
Opět se mě zmocnil ten pocit – ten, který jsem zanechala v Coloradu –, a než jsem stačila zavřít oči, zvedl se mi žaludek... a ve vteřině mi bylo jasné, co se děje. Já... prostě jsem to věděla.

Postavila jsem se čelem k chodníku a vzduch mi vyrazil z plic v neslyšném vzlyku. V mžiku mi za jasného sobotního rána skončil celý můj svět. *Bože, ne. Joshi. Prosím.* Jeho jméno bylo tou nejsladší modlitbou v mé mysli, zoufalým voláním mé duše... ať už byl zrovna kdekoli.

Paisley, celá rozechvělá, mě vzala za ruku, propletla naše prsty a uzemnila mě. *Který? Panebože, který? Žádná dobrá odpověď neexistovala.*

Celý svět se zastavil a moje mysl jako by věděla, že má vnímat každý mučivý detail toho okamžiku – sluneční paprsky pronikající skrz závěsné koše s květinami, které jsme právě zasadily, vzdálený smích dětí o dům dál a zkroušené výrazy dvou armádních důstojníků, kteří k nám kráčeli plynulým krokem...

V modrých uniformách.

KAPITOLA PRVNÍ

Ember

O čtyři měsíce dříve

„Jen říkám, že ne všichni měří metr osmdesát, Joshuo Walkere,“ namítl jsem a naklonila hlavu na stranu, zatímco on ukládal na horní policičku další kuchařské náčiní, bez něhož bychom podle mámina mínění nepřežili.

Josh se jen usmál tím svým typickým způsobem, jedním pohybem zavřel dvířka a vzápětí mě uvěznil mezi svými boky a kuchyňskou linkou. „Fajn. Až budeš něco potřebovat z horní policičky, okamžitě přiskočím a podám ti to.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Bojovala jsem se šťastným úsměvem, který byl téměř trvalou součástí posledních dvou dnů našeho společného soužití.

Žijete spolu. Už žádný vztah na dálku. Už žádné stýskání.

Obtočila jsem mu ruce kolem krku a konečky prstů se letmo dotkla jeho čerstvě ostříhaných vlasů na temeni hlavy. „A co až tu nebudeš?“

Klesl očima k mým rtům. „No, tak si prostě fondue k obědu nedáš?“

Při pohledu do jeho očí mě zahřálo v podbříšku – díval se na mě, jako by snad zapomněl, že jsme teprve před hodinou vylezli z postele. Pevně mě objal, takže se spodní části našich těl dotýkaly, a mně se okamžitě zrychlil tep.

„A co když mám rozpuštěnou čokoládu ráda?“ zašeptala jsem. „Má širokou plejádu využití.“

Upíral na mě žhnoucí hnědé oči plné touhy, která nás provázela poslední dva roky, kdy jsme ustavičně čekali jen na to, až budeme konečně spolu, a chemie, díky níž se mé tělo roztékalo, sotva zašeptal mé jméno.

„December.“

Víc nebylo třeba. Ještě než mě políbil, byla ze mě louže. Jednou, dvakrát mě polechtal svými rty na mých a hned nato mě začal pomalu líbat. Prohnula jsem se jako luk a otevřela mu své rty. Josh toho okamžitě využil, propletl svůj jazyk s mým a líbal mě tak hluboce, že jsem byla rázem v jednom ohni.

Srdce mi tlouklo jako o závod a probouzelo tolik emocí, že jsem zapochybovala, jestli to moje tělo vůbec zvládne. Vyprskla jsem smíchy a ucítila na rtech, jak se v reakci na to usmál.

„To je líbání se mnou taková sranda?“ zeptal se, vysadil mě na linku a zabořil nos těsně pod moji čelist.

„Ne!“ Když v reakci na můj výkřik zavrčel, znovu jsem se zachichotala.

Zvedl obličej. Světlo v jeho očích zrcadlilo čirou radost, kterou jsem v sobě nedokázala zadržet. „Takže?“

Prsty jsem mapovala linie jeho obličeje a zastavila se na ranním strništi. Bože, byl tak strašně krásnej. V posledních dvou letech přišel o poslední zbytky klukovského vzezření a byl ještě víc sexy než předtím. „Jenom jsem šťastná.“

„No, to ti schvaluju.“

„Pořád myslím na všechny ty hodiny, který jsme strávili na cestě mezi Nashvillem a Fort Ruckerem, na ty těžce vydobyté víkendy a loučení...“ A na momenty, kdy nás oba napadalo, jak dlouho to tak daleko od sebe ještě vydržíme.

Zlehka mě políbil. „S loučením je konec.“

„Slibuješ?“ zeptala jsem se rozechvělým hlasem.

Vzal mou tvář do dlaní a podíval se mi tak hluboko do očí, až se dotkl mé duše. „Už tě nikdy z vlastní vůle neopustím, December. Stačilo. Přežili jsme to nejhorší a teď jsme tady.“

S povzdechem jsem přikývla. „A co teď? Všechno jsme překonali, abychom došli až sem.“

Po rtech se mu rozlil překrásný úsměv. „Teď jsme prostě šťastní. Ty, já a tenhle řadovej domek plnej krabic.“

Buch! Buch! Skrz sdílenou zeď, která se táhla přes celá dvě patra domu, se nesl hluk od sousedů. „Na kladivo je trochu brzo, Jaggere,“ zamumlala jsem.

„Ale na bušení možná až tak ne?“ zavrtěl Josh obočím a polapil můj výbuch smíchu polibkem.

Kdyby štěstí dokázalo generovat elektrický proud, z fleku bychom mohli napájet celé městečko Clarksville.

Na mobilu se mi rozezněl budík. Sáhla jsem po něm a náhodně plácla do linky, jen abych se od Joshe nemusela odtrhnout. *K čertu s mobilem.*

Obtočila jsem mu ruce kolem krku a naklonila se přesně tak, jak jsem věděla, že se mu to líbí. Když jsem jeho jazyk vtáhla do úst, zasténal a zabořil mi prsty do vlasů.

Každé jeho líznutí, kousnutí a pohazení mě přivádělo k šílenství. Po chvíli se odtáhl, aby vypnul budík, ale ještě předtím mě jemně kousl do spodního rtu.

„Konec legrace, slečno Howardová. Za hodinu a deset minut ti začíná hodina.“ Zamával mi před očima mobilem.

„No a?“ Vsunula jsem mu ruce pod tričko a dotkla se jeho břišních svalů.

Potichu zanadával a stáhl se. „A cesta ti trvá hodinu a sedm minut, takže je nejvyšší čas vyrazit.“

Otráveně jsem našpulila rty, jak nejvíc jsem dovedla. „Můžu jednou vynechat.“

Zvedl ze země moji tašku přes rameno, pak i cestovní hrnek s kávou a obojí mi podal do klína. „Ne. Máme dohodu. Vedeme normální život, což znamená, že na tu přednášku půjdeš – i když bych tě nejradši odnesl zpátky nahoru a poslouchal, jak při orgasmu voláš moje jméno.“

Pohltil mě ukrutný chtíč a dech mi prudce vyrazil z plic. „To fakt není ten nejlepší argument.“

Postavil se tak, aby mezi námi byl kuchyňský ostrůvek. „O společnej čas už bojovat nemusíme. Tohle je náš normální život, zlatoto. Takže běž do školy a já půjdu do práce. A když se budeš chovat slušně...“

Seskočila jsem z linky, přehodila si tašku přes rameno a kráčela k němu, dokud zády nenacouval do linky. „Tak co?“ Zahákla jsem mu prsty pod pásek.

Potemnělým pohledem zabloudil k mým rtům. „To zjistíš, až se vrátíš domů.“

Domů. Žila jsem s Joshem. Srdce mi zaplavila nová vlna euforie. „Platí. Co budeš dělat, zatímco budu pryč?“

„Nic zvláštního. Půjdu do práce, možná pověším ty obrázky do chodby v patře, jak jsi chtěla. No, i když, kdo si věší na zeď Gettysburskej projev?“

„Zapálená historička, která ho má náhodou moc ráda.“ Vyšvihla jsem se na špičky a políbila ho. „Zatím, lásko.“

Zastrčil mi vlasy za ucho. „Napiš mi, až dorazíš.“

„Jasně.“

Popadla jsem z háčku v předsíni kabát, rychle si ho zapnula a s knihami v náručí vyběhla ze dveří – až na poslední chvíli jsem si uvědomila, že jsem málem zapomněla na hrnek s kávou.

„December!“ zavolal Josh ode dveří, právě když jsem zasunula klíček do dveří od auta.

„Ano?“

Jeho úsměv byl stejně zářivý jako slunce na obloze. „Nejlepší tři dny mého života. Miluju tě.“

„Já tebe taky. Jen počkej, až mě začneš mít plný zuby.“ Mrkla jsem na něj a on se zasmál.

„To nehrozí. Měj se, zlato!“ zapěl, zamával mi a vrátil se do domu.

Vyjela jsem ze sdílené příjezdové cesty a trochu Paisley záviděla, že její auto stále stojí na svém místě. V minulém semestru zvládla absolvovat všechny ústní zkoušky, které potřebovala, a zbývající kurzy měla online. Všichni společně jsme se shodli na malé čtvrti na předměstí Clarksvillu v Tennessee a měli jsme štěstí, že v nové zástavbě byly volné zrovna obě strany dvojdomku.

Jagger prohlásil, že bohové realit jejich bratrství s Joshem přejí, a podepsali jsme nájemní smlouvy. Líbilo se mi, že bydleli hned vedle.

Jezdit dvakrát týdně hodinu do Nashvillu, abych mohla dokončit studium na Vanderbiltu, mi za noci strávené vedle Joshe stálo. Krom toho jsem aspoň měla možnost zavolat po cestě mámě nebo si brnknout s April nebo Sam. A vzhledem k tomu, jak byl letošní leden, co se počásí týče, mírný, to byla pohodová jízda.

Na univerzitní parkoviště jsem sice dorazila se sedmiminutovou rezervou, ale i tak jsem musela do učebny sprintovat. Skácela jsem se na první volnou židli u konferenčního stolu ve tvaru písmene U a rozběhla notebook právě ve chvíli, kdy dovnitř vešel profesor.

„Dobré ráno, studenti posledního ročníku,“ zahlásil doktor Trimble a na malou katedru si položil kelímek s čerstvou kávou. Postupně se na každého z nás podíval. „Vítejte v Thesis. Rád zde vidím tolik známých tváří. Vám, kteří mě zatím neznáte, i když nevím, jak jste mohli dostudovat až sem, aniž byste byli vystaveni mému blábolení, blahopřeji. Bravo!“

Skupinou asi dvaceti studentů otrásl smích.

Nato si přešel rukou po plešaté hlavě a upravil si motýlka. „Než začneme, rád bych vám představil svého asistenta.“ Pokynul rukou a já se spolu se zbytkem osazenstva otočila směrem k zadní části místnosti. „Pan Graham aspiruje na doktorský titul, a navíc působí jako můj výzkumný asistent.“

Když Luke povstal, aby všem zamával a mně věnoval úsměv a pokývnutí, pozvedla jsem koutky úst. „Kafe?“ zeptal se neslyšně a já jen přikývla, načež jsem obrátila pozornost zpátky k doktoru Trimbleovi.

„Bude mít na starosti i příjem přihlášek na expedici, kterou budu letos na podzim organizovat v tureckém Efezu. Těm z vás, kteří hod-

lají pokračovat v doktorském studiu, bych doporučoval se přihlásit, protože pouze ti, jejichž přihláška bude schválena, budou moci nastoupit do studia už od jara. A teď se pusťme do práce.“

O hodinu a jeden tlustý sylabus později jsme s Lukem zamířili do kavárny.

„Jak to jde, zrzko?“ zeptal se a šfouchl do mě za chůze ramenem.

„Dobře,“ odpověděla jsem. „Bydlíme teď s Joshem spolu a zatím to jde skvěle.“

„Ach, návrat ztracené hokejové hvězdy.“ Galantně mi podržel dveře a moje plíce ve vteřině naplnila příjemná vůně espressa.

„Nikdy doopravdy neodjel.“ Strčila jsem do něj loktem. „Jak se má David?“

Luke si odfrkl. „Ustavičně nechává boxerky na podlaze, ale miluju ho, tak co mám dělat?“

„To je vlastně celkem prkotina, ne?“

„Mohlo by být hůř,“ odpověděl. „Snad nebude dlouhá fronta. Naše místočko je volný.“

S kávou v ruce jsme se usadili na malou sedačku v rohu, kterou jsme si oblíbili už v prváku. „Co plánuješ po promoci?“ zeptal se Luke a odhrnul si z očí zbloudilý pramen světlých vlasů. Pořád se snažil o surfařský look, ale začínalo se mi to líbit.

„No, Josh teď slouží ve Fort Campbellu, takže přemýšlím, že bych si tady dodělala magistra... a pak možná doktorát?“

„No páni.“ Naklonil se dopředu s nemravným úsměvem na rtech. „Nepovídej.“

Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Já... já jsem...“

„Vyklap to.“

„Chtěla bych se začít víc věnovat psaní, ponořit se až po krk do historie, možná něco vydat? Asi je to blbost. Měla bych učit. To je praktická odpověď.“

Luke pozvedl obočí. „Zvládla jsi vztah na dálku a teď chceš uvažovat prakticky? V duši jsi romantik, zlatíčko – mě neoblafneš. Taký dokážeš všechno, co si usmyslíš, takže jestli se chceš stát dalším Davidem McCulloughem, řekl bych, že je svět připravený.“

„A co dalším Howardem Zinnem?“ navrhla jsem. „Převrátit to, co si všichni myslí, že vědí. Podívat se na dějiny z jiné strany, ne jen z té vítězné?“

Poklepal prsty na papírový kelímek a naklonil hlavu na stranu. „Musíš se přihlásit na tu expedici.“

Zaskočilo mi a málem jsem mu vyprskla kávu na běžový svetr. „Cože? Je to v Turecku.“

„No, místo přesuneme těžko, takže jo, musela bys do Turecka.“

„A ty jedeš?“ To by mě rozhodně motivovalo.

„Vzhledem k tomu, že to celé financuje můj táta, tak v podstatě musím.“

„Skupování hokejových klubů už ho omrzelo?“ zavtipkovala jsem.

„Hele, koupil jenom jeden, a protože je to nový klub, tak ho technicky vzato nekoupil, ale založil. A přestaň měnit téma a zamysli se nad všemi těmi příležitostmi. Dotýkat se dost pravděpodobně těch nejvíc nedotčených římských ruin na světě... Pořád se přece zajímáš o evropský dějiny, ne?“

Pomalu jsem přikývla a snažila se jeho nabídku schroustat. „Právě jsme spolu začali bydlet. Nemůžu vzít kramle a odjet.“

„Zrzko, jde o plus mínus dva měsíce, což pro vás dva přece nic není, a u doktora Trimbla bys tím získala obrovský respekt, díky

kterýmu bys měla otevřený dveře do kterýhokoli programu, kterej bys chtěla.“

„Dobře, řekni to ještě jednou a počurám se smíchy.“

„Tak fajn, ale fakt se musíš přihlásit. Vezmou tě. Pořád máš tak hvězdný známky?“

„Jo.“

Vážně bys bez něj dokázala strávit dva měsíce, když jste byli tak dlouho od sebe?

„Pak si myslím, že bys to měla pořádně zvážit.“ Prohrábl tašku a vytáhl z ní sesvorkovaný pakl papírů. „Tady máš přihlášku. Termín podání je až o jarních prázdninách. Vážně bys byla přínosem, Ember. A jestli přemýšlíš o doktorátu, už teď máš skluz. Tahle expedice je přímou vstupenkou do jarního semestru, jinak bys musela čekat rok. Navíc tě to bavilo už loni, a to šlo ve srovnání s tímhle o dětskou zábavu.“

Efez. Skutečné vykopávky. Šance něco objevit – novou teorii, nový fakt, něco, do čeho bych se mohla zakousnout a možná to i publikovat. Opravdové zúročení veškerého úsilí, které jsem do své vysokoškolské kariéry vložila. Ale být tak dlouho bez Joshe? Zase se dobrovolně upsat ke vztahu na dálku? Šílenství. Odstrčila jsem přihlášku na stranu. „Nejde to.“

Zavrtěl hlavou a bez ptaní mi ji nacpal do tašky. „Ale jde. Jsi skvělá holka, Ember, a jestli tě miluje tak, jak říkáš, nebude ti bránit ve štěstí. Nebuď jednou z těch holek, co ve vztahu zapomínají, kým v jádru jsou. Aspoň o tom popřemýšlej.“

„Popřemýšlím,“ slíbila jsem.

Zasvětil mě do zákulisí svého vztahu a já mu ve zkratce vylíčila, jak probíhalo stěhování, a pak už nastal čas jít na další přednášku.

V minulém semestru jsem měla rozvrh nabitý, takže mi v tomto díkybohu stačilo absolvovat jen tři předměty.

Cestou domů jsem z auta zavolala Joshovi. *Domů!* Ještě nikdy jsem se na normální večer doma tak netěšila. „Ahoj!“

„Ahoj, zlato.“ Z reproduktorů auta se ozval jeho znavený hlas.

„Jakej byl první den v práci?“

„Tak napůl, řekl bych. Už jsi na cestě?“

„Být nováčkem je vždycky těžký a jo, jsem na cestě. Podle GPS jsem doma za pětapadesát minut. Jsi ve stejný jednotce jako Will?“

„Jo, jsme oba v Charlie. Jagger je s ostatními útočníky v Bravu. Soustřed se na cestu a já se postarám o večeri, platí?“

Něco se mi hnulo v žaludku, jakýsi nepříjemný pocit, který postupně šplhal nahoru. „Je všechno v pořádku?“

„Bude, až dorazíš.“ Snažil se znít pozitivně, ale moc mu to nešlo.

„Tak jo. Miluju tě.“

„Já tebe tak moc, až to bolí. Ahoj za hodinu.“

Zavěšili jsme, a i když jsem si pustila hudbu, ten nepříjemný pocit, který se mi usadil v hrudi, ne a ne zmizet. Stejně tak myšlenky na přihlášku, kterou jsem vezla v tašce.

Vstupními dveřmi do našeho domku jsem vstoupila o pět minut dřív, než předpovídala GPS. Obývací byl uklizený jen částečně, na bílých policích se v chaotických věžích tyčily některé z mých knih a na čtvercovém konferenčním stolku leželo pár zarámovaných obrázků a fotek.

Přejela jsem prsty po tátově tváři na jedné z nich a zaznamenala bodnutí známé bolesti. Byly to už dva roky, a přesto mi každý den chyběl.

„Napadlo mě, že možná budeš chtít sama rozhodnout, kam je po-
věšíme,“ ozval se Josh cestou z malé jídelny, do níž padl náš čtyřmíst-
ný stůl z mého starého bytu jako ulitý. Políbil mě na spánek a přitáhl
si mě do objetí ve snaze zahrnout smutek svou láskou.

„To zní skvěle,“ odpověděla jsem a objala ho kolem zad. Už se
převlékl do džínů a trička s dlouhými rukávy a knoflíčky u krku.
Musela jsem uznat, že tenhle Josh se mi líbil víc než poručík Wal-
ker. „Co to tady tak úžasně voní?“

„Donáška z italské restaurace tady v ulici. Vzal jsem, co máš
ráda,“ řekl a potom, co jsem si sundala bundu a odhodila tašku do
kouta, mě dovedl ke stolu.

Zasedli jsme a při pohledu na tortellini s omáčkou Alfredo se mi
hned začaly sbíhat sliny. „To vypadá ták dobře.“ Šibalsky jsem se na
něj usmála. „Budou takhle končit všechny moje školní dny?“

Zasmál se. „Teprve třetí den a už řešíme dělení domácích prací.“
Okamžitě jsem zrudla, protože...

„Neboj, dobře vím, že už máš někde tabulku s barevným vyzna-
čením toho, co a kdy je třeba udělat. Pověš ji na ledničku a je to.“
Jeho úsměv mě rozněžnil víc než víno, které mi nalil.

Znal mě až moc dobře. „Barevná není, ale je to dobrej nápad.“

„V zásuvce stolu na tebe čeká zbrusu nový balení zvýrazňovačů.
A teď povídej, jak jsi prožila první den posledního semestru na vy-
soké.“

Zasvětila jsem ho do všeho, co se výuky týkalo, ale zarazila jsem se,
když jsem si vzpomněla na přihlášku. „Chystá se další... expedice.“

„Fakt? To je super. Kam pojeděš?“ zeptal se jakoby nic a nevzru-
šeně si nabral do úst další sousto.

O to víc jsem ho milovala.

Josh by mi nikdy v ničem nebránil, nikdy by po mně nechtěl, abych pro jeho sny zapoměla na ty svoje. A právě proto jsem jeho lásku nedokázala zneužít. „To je fuk. Nikam nepojedu. Ani nevím, jestli by mě vzali.“

„Určitě vzali. Proč nechceš jet?“

„Tentokrát by to nebyl dvoutýdenní výlet, ale celý dva měsíce v Efezu, a já bez tebe nechci být tak dlouho.“

„V Turecku?“ zarazil se s vidličkou na půli cesty k puse.

„Jo, v Turecku.“ Zavrtěla jsem prstem ze strany na stranu, abych preventivně zamezila jakékoli jeho nejspíše poznámce. Už začínal chytat Jaggerův smysl pro humor.

Pozvedl jedno obočí. „Měla bys jet. Je to obrovská příležitost.“

„Právě jsme se prokousali pěkně náročnými dvěma roky, Joshi. Tohle je náš čas, naše šance. Jsi pro mě mnohem důležitější než hrabání se v hlíně.“ *Ve fakt jedinečné, velevzácné, historii prosáklé, mega hlíně.*

„Vážně bys měla jet.“ Klesl hlasem o oktávu níž a zabodl pohled do ubrusu.

„Ale ne, buď taky někdy sobec. Chci s tebou žít – užívat si grilovačky s kamarády, tajně se plížit na letiště, abych tě viděla létat. Bádat můžu i odtud. Nemusím jezdit do Turecka. Potřebuju být s tebou.“

Narazil vidličkou do talíře, což mi v našem vybydleném domě málem urvalo uši. „Stejně spolu léto nestrávíme, December. Měla bys jet, protože já tu nebudu.“

Jímaná nepříjemnou předtuchou jsem opatrně odložila vidličku. Jídlo se mi převrátilo v žaludku a poskočilo mi srdce.

„Jak to? Proč tady nebudeš?“

„Panebože, zlato. Moc se ti omlouvám.“

A v mžiku... mi to došlo.

„Řekni to.“ *Neříkej to. Popři to.* Podívala jsem se na naše okno, ve kterém visela služební vlajka s dvojitou hvězdou. Když jsme je s Paisley kupovaly, přišly nám pěkné. Zatímco ta Paisleyina měla obě hvězdy modré, ta naše měla na počest táty jednu zlatou. Odtrhla jsem od vlajky oči, odmítala jsem byť jen pomyslet na to, že bych ji znovu vyšívala zlatou nití, a upřela pohled na muže, kterému patřila celá moje duše. „Řekni to, Joshi.“

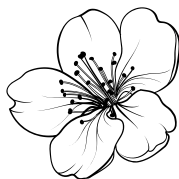
„Dostali jsme povolávací rozkaz.“

Prudce jsem zavřela oči, jako bych to snad mohla vytěsnit, schovat se před tím. Možná ho chtějí vyslat do Hondurasu, Guatemaly, do prdele, třeba do Koreje. Nemuselo to být zrovna *tam*, do země, která ho málem zabila a která mi vzala tátu.

„Kam?“ Zadívali jsme se na sebe a každičký kousek lásky, o kterou jsme tak tvrdě bojovali, se přeléval z jednoho do druhého ve snaze zacelit trhlinu mezi námi, z níž se brzy stane monumentální kaňon.

„Do Afghánistánu.“

A tím vzal můj pocit štěstí za své.

KAPITOLA DRUHÁ

Josh

Sotva to ze mě vyletělo, dal bych cokoli za to, abych to mohl vzít zpátky a smazat z její tváře výraz naprostého a odporného zděšení. Nezasloužila si to.

Nic z toho.

Život rozdal Ember špatné karty, a místo abych byl jejím srdcovým princem, stal se ze mě žolík – ujetá ironie. „Zlato.“

„Kdy?“

„To je složitý. Než budu připravenej, musím projít ještě jedním výcvikem, a chtějí, abych ho absolvoval tady, ještě než odjedu.“

„Joshi. Přestaň mě nutit, abych se tě na všechno ptala dvakrát, a mluv se mnou na rovinu. Nemůžeš to přede mnou skrývat ani mě před tím chránit, tak buď upřímněj a řekni mi, kdy.“

Panebože, ty její oči mě ničily. Byly doširoka otevřené, vytočené, přestože zbytek jejího těla působil úplně klidně. „Za měsíc.“

Její tiché zanaříkání mi totálně zlomilo srdce. Zabodla pohled do sklenice vína a narovнала se v zádech. Znovu jsem se vrátil do toho okamžiku v obchodu s potravinami před dvěma lety, kdy jsem sledoval, jak na sebe statečně bere břemeno, které jí nepatří. „Dobře. Na jak dlouho?“ Její hlas zněl s každým dalším slovem pevněji.

Byla neuvěřitelná.

„Na devět měsíců. Možná dýl.“ Devět zasraných měsíců, kdy ji neuvidím. Nepochybuji. Neucítím, jak se ke mně ve spánku tiskne.

December přikývla. „Netvrdili vám, že váš prapor teď na rozpisu rotací není?“

Té debilní tabulce s rozpisem toho, které jednotky čeká nasazení a které ne, se dalo věřit asi tak jako politikům. „To jo. Když mi volali na uvítanou, byl na rozpisu jiný prapor. Potom ale bylo rozhodnuto, že se vytvoří operační skupina a stáhnou se různé roty z jiných praporů –“

„Vím, co je operační skupina,“ poznamenala tiše a bez obalu mi připomněla, že jí tento život není cizí.

„Jasně. Promiň. Stáhli nás tři. Záchraná služba odlétá dřív, ale mě tady na ten měsíc ještě nechali. Zbytek roty odjíždí příští týden.“

Nasála vzduch. „Tak brzo.“

„Jo.“ U stolu se rozhostilo zlověstné ticho a jídlo každou minutou chladlo.

„A Jagger? Will?“

„Jagger jede se mnou. Carter bude nasazenej pár měsíců po nás a zůstane o pár měsíců dýl. Vždycky se to snaží udělat tak, aby v tom pekle nikdo ze záchrané služby nezůstal celej rok.“ Přikývla, ale nepromluvila, oči stále zapíchnuté do skleničky před sebou.

Natáhl jsem se k její ruce, přikryl ji dlaní a jemně stiskl. „Zlato, bude to v pořádku. Já budu v pořádku.“

Prudce ke mně otočila hlavu a v modrých očích jí zářil oheň stejně krásný jako zastrašující. „To. Nikdy. Nevíš.“ Každé jedno slovo procedila skrz zařaté zuby.

Špatně řečeno. „Zato vím, že tě miluju.“

Zavrtěla hlavou. „Už jednou tě tam málem zabili a můj táta tam umřel. Před tím nás neochrání ani všechna láska světa.“ Odtáhla se a zabořila tvář do dlaní.

„No tak. Víš, že je to děsivý –“

„Snažím se, přísahám. Víš, že jsem si to sama vybrala. Věděla jsem, co tě čeká, a stejně jsem si to vybrala – *tebe* –, ale bože, Joshi. Tohle... Nějak se s tím nedokážu srovnat.“

Odsunul jsem se na židli, natáhl se po ní a přetáhl si její drobnou, schoulenou postavu na klín. Strčila mi hlavu pod bradu, přivinula se ke mně a zapadla přesně tam, kam odjakživa patřila. Objal jsem ji kolem ramen. „Máme ještě měsíc.“

„To není dost.“ Chytila mě prsty za tričko, jako by mě tu mohla udržet, kdyby mě jen dostatečně pevně držela. Panebože, co bych za to dal, abych s ní mohl zůstat.

„Ani navždycky není dost, December, ale víc nedostaneme. Vždycky jsme to měli těžký. Tohle je jen další překážka.“ Otíral jsem si bradu o její hebké vlasy a snažil se nasát každý detail jejího těla – její sladkou vůni, hladkou strukturu její kůže pod mýma rukama.

Zaklonila se a vzala mi tvář do dlaní. „Nesmím o tebe přijít.“ Zlomil se jí hlas a v očích se jí zaleskly slzy.

Nikdy jsem se nenáviděl víc než právě v tu chvíli. Prežila noční můru, kterou by neměl nikdy nikdo zažít, a já ji právě žádal, aby se

tomu vystavila znovu. Zadrhl se mi dech a jen stěží se dostal přes knedlík v krku. „Nepřijdeš o mě. Bude to chtít něco sakra mocnějšího, než je válka, aby nás to rozdělilo.“

Zpečetil jsem ten slib polibkem a vtáhl do sebe její strach a zoufalství. Otevřela se mi, oplácela mi polibky a společně jsme propadli žáru, který nás tím okamžikem bezpečně pronesl. Na světě nebylo nic žhavějšího a sladšího než líbat December, její měkkost a poddajnost.

Tak kurevsky tvrdě jsme dřeli, abychom byli spolu. Nebylo to fér a oba jsme to věděli. Taky nám ale bylo jasné, že s tím nic nenaděláme. Férovost ve slovníku americké armády chyběla.

Odtáhl jsem se jen tak, abych jí mohl zašeptat do rtů: „Vrátím se. Přísahám.“

Rozechvěle se nadechla, až se jí zatřásl hrudník. „Neslibuj, co nemůžeš splnit, Joshuo Walkere.“

„Budu ten slib plnit celej život,“ sliboval jsem.

Prsty mě hladila po tváři, jako by si mě potřebovala zapamatovat. „Ty to nechápeš,“ zašeptala. „Právě toho se děším ze všeho nejvíc.“

Přítáhl jsem si ji k sobě přesně ve chvíli, kdy jí po porcelánových tvářích sklouzly první slzy, a držel jsem ji i dlouho po tom, co padat přestaly.

První týden uběhl až moc rychle a dny teď uháněly zrovna tak, bez ohledu na to, že jsem se je snažil zpomalovat a vychutnávat si každou vteřinu, kterou jsem s ní ještě měl. Přišlo mi, že mi denní světlo klouže mezi prsty.

„Skoro jsem zapomněl, kolik je to papírů,“ zamumlal jsem a prolistoval štos.

„Bože, a to jsem si myslel, že se přihlášce na vysokou nic nevyrovná,“ zamručel Jagger vedle mě.

V administrativním centru postávali v úhledných frontách vojáci, vyzvedávali si potřebné dokumenty a doplňovali očkování – vše v rámci příprav na nasazení.

„Co je to?“ mával na mě Jagger jakýmsi papírem.

Vzal jsem si svůj. Byl to formulář s číslem DD93, nejstrašidelnější sračka, jakou jsem od poslední viděl. „Nahlášení tvého nejbližšího příbuzného.“

„No, dokud si nevezmu Paisley, tak seš to ty,“ řekl Jagger a poklepal propiskou na papír.

„Jsem si dost jistej, že kdyby se ti nedej bože něco stalo, dozvím se to dřív, ale chápu, co říkáš.“

„Aha, no jo.“ Propiska se zastavila. „To je...“

„Jo,“ odpověděl jsem. Do formuláře jsme měli napsat, na které dveře armádní důstojníci zaklepou, pokud budeme během akce zabiti, takzvaně KIA – *killed in action*.

„Koho tam píšeš?“ zeptal se mě Carter z druhé strany.

Do hajzlu. „Naposledy jsem tam psal mámu, ale když jí přišli říct, že jsem zraněnej, byla na to sama. Nechci ji tomu vystavovat znovu. Na druhou stranu, Ember...“

Jagger si povzdechl. „Je to sakra těžký.“

„Proč?“ Carter ani nezvedl oči a rychlými tahy vyplňoval svoji verzi formuláře.

„Už jednou jim otevřela a málem ji to zničilo,“ řekl jsem tiše. Střelil po mně pohledem, oči široce rozevřené. „Její táta. Byl to ten doktor, co mě dal v Kandaháru do kupy. Díky němu jsem naživu.“

„Sakra práce. To jsem netušil.“ Zavrtěl hlavou. „Vždycky působí tak vyrovnaně.“

„Jo, už je to pár let, ale tu sílu v sobě měla vždycky. Drží všechny kolem sebe, někdy i mě.“ Sevřel se mi hrudník a prsty se chtěly bouřit, ale přece jen jsem do kolonky naškrábal její jméno. Byla celý můj život, všechno ve mně začínalo a končilo s ní. Když... *kdyby* se mi něco stalo, musí se to dozvědět jako první. Mámu jsem napsal hned na druhé místo spolu s výslovným přáním, aby u případného oznámení nebyla sama.

Zavřel jsem oči a snažil se rozdýchat všechny představy, které se mi začaly rodit v hlavě. Jak se Ember kácí k zemi ve dveřích našeho domu, jak na pohřbu drží složenou vlajku, pokládá květiny na studený hrob, a přitom mi spílá za rozhodnutí, která jsem učinil a která to všechno způsobila.

„A co ty, Cartere?“ zeptal se Jagger.

Neodpověděl, jen zíral do papíru. Došlo mi, že za celou dobu studia jsem se o jeho rodině nic nedozvěděl. Zprvu to byl jenom samolibej kretén, s nímž se Jagger přetahoval o Paisley, ale když Jaggerovi přenechal svoje místo v apachi, protože mu to velel jeho morální kodex, připsal jsem mu pár plusových bodů navíc. A když mi pak pomohl během výcviku pilotování blackhawku, protože jsem trávil spoustu času na cestách, jen abych byl co nejvíc s Ember, a zanedbával tak učení, začal jsem mít toho namyšleného floutka upřímně rád.

Podíval jsem se dolů a všiml si, že i přes všechno to urputné psaní nechával kolonku prázdnou. „Wille?“

Polekal se, nejspíš proto, že jsem jeho křestní jméno nikdy předtím nepoužil, a zavrtěl hlavou, jako by si chtěl pročistit mysl. „Jo,

nevím. Mí rodiče... no, řekněme, že to mělo svůj důvod, proč jsem potřeboval školu, kde se neplatí školné. Nebudou vědět, co s tím, teda pokud se vůbec vzdají svých láhví, aby nějak zareagovali.“

Hodili jsme po sobě s Jaggerem pohledem a on téměř nezatelně pokrčil rameny. „Grayson by věděl, co říct,“ zašeptal Jagger.

„Jenže ten tady není, chytráku.“

„Klid, sakra, o nic nejde,“ zavrčel Carter a rychle prázdnou kolonku vyplnil.

„Zaznamenáno, West Pointe.“

„Chtějí toho po nás mnohem víc než do stošedesátky,“ zamumlal.

„Přemýšlíš, že bys lítal pro SOAR?“ zeptal jsem se. Část 160. leteckého pluku pro zvláštní operace sídlila přímo tady ve Fort Campbellu, ale nikdy mě nenapadlo se k ní hlásit hned po ukončení letecké školy.

„Jo,“ odpověděl. „Potřebují ty nejlepší, ne?“ Arogantně se na mě usmál a vstal, aby dokumenty odevzdal. „Jenže o mě ani nezavadí pohledem, dokud za sebou nebudu mít dost hodin strávených na misích, takže s tím počkám, až se vrátíme. Měl bys o tom taky po-přemýšlet.“

„Vždyť jsi říkal, že potřebují nejlepší,“ zavtipkoval Jagger.

„Jo, no, viděl jsem Walkera lítat.“ Podíval se na mě. „Máš na to.“

„Díky, nechci,“ řekl jsem a vrátil se ke svým papírům. I když by to byla parádní frajeřina, Ember by se k takovému životu neupsala.

Rychle jsem se pomodlil k tomu nahoře, aby ten formulář armáda nikdy nepotřebovala, a předal jsem vyplněný štos úředníkovi.

O krok blíž ke dni nula.

KAPITOLA TŘETÍ

Ember

Když jsme v sobotu ráno vcházeli do hangáru, Joshova ruka na mých zádech mi dodávala kýžený klid. Konal se zahajovací pětikilometrový běh operační skupiny, a protože se očekávalo, že se Josh zúčastní, řekla jsem si, že bych mohla jít s ním, zaběhat si a seznámit se s pár manželkami z podpůrné skupiny pro rodinné příslušníky nasazených vojáků. Misí jsme si s mámou zažily dost na to, abych věděla, že budu jejich podporu potřebovat.

Hala byla prázdná – letadla už byla spolu s většinou členů Joshovy jednotky v Afghánistánu. Ignorovala jsem sevření na hrudi, které při té myšlence pokaždé přišlo. Už byli pryč a on se k nim brzy připojí.

Příliš brzy.

Dnes byl hangár místo vojáků plný rodinných příslušníků. Zastavila jsem se na prahu, ignorovala žár z uch hrnce pronikající mi skrz chňapky do prstů a jen do sebe vtahovala, co vidím. Děti v zářivých

tričkách prohánějící se v bludišti kočárků a maminek a prázdný skákací hrad u vrat hangáru vyznačující „cílovou čáru“. Zadní stěnu lemovaly bufetové stoly, na něž manželé a manželky odkládali přinesené dobroty na společnou snídani, která se měla konat po ukončení běhu.

Připadala jsem si jako první den v nové škole, až na to, že jsem neměla ten luxus přiděleného místa k sezení.

Taky neseš hrnec. Zapadáš do kolektivu.

„Jasně, že zapadáš,“ řekl Josh a trochu se zasmál. Asi jsem tu myšlenku vyslovila nahlas. Natáhl ruce, aby si ode mě hrnec vzal.

„Ne.“ Sevřela jsem ucha pevněji.

„Ten tě neochrání,“ zažertoval a šel se mnou k bufetovým stolům.

„Ty máš kevlar. Já mám hrnec.“

„Jsi roztomilá, když jsi nervózní.“ Mrknul na mě a já protočila panenky.

Položila jsem hrnec na nejbližší volné místo na stole a naklonila se přes něj, abych zastrčila šňůru do zásuvky.

„No, dobré ráno! Co to tam máte?“ zahlaholil přátelský hlas.

„Snídaňové burrito,“ odpověděla jsem s úsměvem, když jsem šňůru konečně zapojila.

Žena vypadala na třicet, měla hnědé upravené vlasy, oříškové oči a tričko s červeným trpytivým nápisem *Dustoff Dolls* na prsou. „No, tady jsou spíš muffiny a tak. Mohla byste to prosím přesunout jinam, třeba k vajíčkům?“ I když se usmívala, pochopila jsem, že to není žádost, nýbrž rozkaz.

„Žádný problém,“ odpověděla jsem.

„Poručíku Walkere, myslím, že vás hledal kapitán Brown,“ řekla žena.

„Ano, madam. Ember, to je paní Dwyerová. Je vedoucí naší podpůrné skupiny pro rodiny.“

„Lucille,“ představila se mi žena a natáhla ke mně ruku.

Potrásla jsem si s ní. „Těší mě. Já jsem Ember.“

„Krása! Poručíku, kéž byste mě informoval předem. Pořádila bych jí stejné tričko, aby se hodila k nám ostatním! A později máme malou informační schůzku, kdybyste se chtěla po běhu přidat. Holky vás určitě rády poznají!“

„Těším se,“ odpověděla jsem Lucille, zatímco Josh odpojil hrnec.

„No, támhle je jedno místečko volné. Nemůžete ho minout!“ řekla s úsměvem příliš rozverným na osmou hodinu ranní a vydala se opravit další špatně umístěný hrnec.

„Měl bych jít najít –“ spustil Josh.

„Jestli mě tu necháš, zemřeš,“ zašeptala jsem tak, aby to slyšel jen on.

Vzal můj obličej do dlaní a usmál se, což mě zahřálo jako nic jiného. „Jsi nervózní, December moje?“

„Nejsem manželka.“ Vyklouzlo mi to dřív, než jsem se stačila zastavit.

„No a? Je to skupina pro rodinný příslušníky, nejen pro manželky.“ Pohládl mě palci po tvářích.

Měl pravdu. „Chovám se hloupě.“ Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla.

Josh mě rychle políbil. „Ty nikdy. A navíc, jak jsem řekl, jsi roztomilá, když jsi nervózní.“

„Fajn. Jsi tady pracovně, takže si běž promluvit s kapitánem Brownem. Já najdu těch přesně šest centimetrů, kam by se měl tenhle hrnec vejít, a pak nás přihlásím k závodu, jo?“

„To zní dobře.“

Znovu mě políbil a zmizel v davu. Tedy, tak jak jen mohl muž jeho výšky zmizet v moři žen. Jediní vojáci kolem byli buď v záso-
bovacím oddíle, nebo ještě neodjeli, jako Josh.

Našla jsem správné místo pro svůj hrnec a mávla na Lucille, když se za mnou ohlédla, jestli jsem její příkaz splnila. Na to, že jsem v armádě v podstatě vyrostla, jsem se ještě nikdy necítila víc nepatřičně.

Připevnila jsem si iPod na biceps pomocí natahovací pásky, zamířila k registračnímu stolku a zapsala nás. „Poručík Josh Walker a December Howardová,“ napsala jsem na řádek a do další prázdné kolonky doplnila specifikaci jeho roty.

Pak jsem si stáhla vlasy do culíku a prodírala se mořem dětí a kočárků, abych někde u startovní čáry našla Joshe.

„Dobré ráno, Ember,“ řekl Will, když mě dohnal.

Při pohledu na známou tvář mi klesla hladina stresu asi o dvacet bodů. „Čau, Wille. Těšíš se na závod?“

„To si piš. Seznamuješ se?“

Pokřčila jsem rameny. „Škoda, že Jagger s Paisley odjeli na víkend do New Yorku. Jak se z toho dokázal vyvlíknout?“

Will se zasmál. „Paisleyin otec ho chtěl ještě před misí vidět a jen málokdo by se dokázal vzepřít žádosti jednoho z nejvýše postavených generálů letectva.“

„To je fakt.“ Když jsem se rozhlédla po všech těch manželkách a jejich kamarádkách, nemohla jsem si pomoci, ale chyběla mi Sam. Čekalo ji stěhování s mámou, takže ji uvidím příští víkend.

Poblíž startu jsme našli Joshe a já se aspoň zevrubně protáhla. V mírné ranní zimě jsem byla vděčná za běžecské oblečení s dlouhým rukávem, i když bez nápisu *Dustoff Dolls* na prsou.

Po uvítací řeči velitele zásobovacího oddílu byl běh zahájen. Will vyrazil vpřed jako střela, jako by měl závod rozhodnout o jeho dalším povýšení, a ne jen o tom, kdo v hospodě zaplatí první rundu. První kilometr mi srdce vytrvale tlouklo a nohy dopadaly na chodník v rytmu mého vychytaného playlistu, ale Josh i přesto zaostával těsně za mnou. Zpomalila jsem, dokud jsem nebyla na stejné úrovni jako on, a vytáhla sluchátka z uší. „Zlobí tě ta noha, zlato?“

„Ne,“ odpověděl s klidným a rovnoměrným dechem.

„Tak proč běžíš za mnou?“

Úsměv, který mi věnoval, rozbušil mé srdce z docela jiných důvodů. „Líbí se mi ten výhled.“ Významně mi koukl na zadek a já jsem vyprskla smíchy.

„Chceš říct, že dívat se na můj zadek je pro tebe důležitější než porazit Willa?“

„December, ujasněme si jednu věc.“ Zastavil se, strhl mě k sobě a objal kolem ramen. Z obou stran nás obíhali běžci, jako bychom byli balvan uprostřed rozbouřeného potoka. „Nic pro mě nikdy nebude důležitější než dívat se ti na zadek.“

S hlasitým smíchem jsem se odstrčila od jeho zpocené hrudi a ukázala na cílovou čáru. „Poraz mě a já ti dovolím víc než to.“

Zavrtěl obočím a vystřelil vpřed, jako by měl na sobě ceduli s nápisem SPRINTUJE SI PRO SEX.

Po chvíli zpomalil, abych ho dohnala, a pak se mnou po většinu trasy držel krok. I když mě klidně mohl nechat v prachu, neudělal to. Kousek před cílem jsme si upřeně pohlédli do očí, on se ještě jednou podíval na můj zadek, načež se s širokým úsměvem natlačil přede mě a proběhl nalepenou cílovou čárou o dobrých deset vteřin dříve než já.

O láhev vody později mě doprovodil do rohu hangáru, kde měla schůzku podpůrná skupina pro rodiny členů jeho roty. „Neukousnou tě. Najdi si kamarádky,“ zašeptal mi do propocených vlasů.

„Jé, poručíku!“ zvolala Lucille naším směrem s obrovským úsměvem na rtech.

Možná to nebude taková hrůza. Byly to jenom manželky, nic, na co bych nebyla zvyklá.

„Madam, musím pomoci sundat značení trasy, ale Ember tu nechám s vámi.“

Hotový gentleman.

„Žádný problém, dobře se o ni postaráme. Jejda, ale nedostala jsem k vaší ženě informační list. Budeme ho potřebovat, abychom ji mohli zapsat do seznamu.“

„Já ale nejsem jeho žena,“ vyhrkla jsem a pak si v duchu vynadala, když sebou Josh cukl. „Teda, jsme spolu dva roky, ale jo... nejsem manželka,“ dodala jsem pomalu a s každým slovem, které jsem vypustila ze rtů, jsem si připadala jako větší idiot.

Sakra. Myslel si snad, že si ho nechci vzít? Samozřejmě jsem chtěla, ale nehodlala jsem připustit, aby na nás tahle bachařka vyvíjela trapný nátlak.

Lucille rozšířila oči a upřela je na mou levou ruku. „Aha, už to vidím. Samozřejmě. Dnes zůstat můžete, ale informace k misím jsou opravdu jen pro manžele a rodinné příslušníky.“

Takže směla, na tričko s nápisem Dustoff Dolls zapomeň.

„Vlastně, poručíku...“ Drobná mladá žena s blond drdolem a velkým šanonem v ruce přistoupila blíž a zastrčila si pramen za ucho. „Stačí, když podepíšete oprávnění, a vaše přítelkyně bude na našem seznamu víc než vítána.“

Josh mi stiskl ruku a já k němu vzhledla. „Co ty na to, Ember? Chceš zůstat?“

Věděla jsem, co tím myslí doopravdy. *Jsi ochotná to snášet? Chceš to?* No, ne, nechci, ale pokud to znamená, že budu mít informace k jeho misi, nějak tu manželskou policii zvládnou. Jednou jsem kývla hlavou a on mě políbil na čelo.

„Tak tedy,“ řekla Lucille a na tváři se jí objevil sladký úsměv. „Vítejte v Dustoffu.“

„Buď tady hodná a já jim to skočím podepsat,“ zašeptal mi Josh do ucha a stiskl mi ruku, načež se vydal na mnohem méně trapné místo, než bylo tady, kde mě teď všechny manželky bezostyšně hodnotily pohledem. *No, moc příjemný.*

Lucille zaujala místo v čele skupiny a vytáhla desky s dokumenty. „Začneme?“

„Neboj,“ řekla mi s milým úsměvem ta drobná blondýnka s šanonem a posadila se na volnou židli vedle mě. Podala mi seznam a informační balíček. „Nejsi v tom sama. Vážně je to hrozná drbna.“

Vzhledem k jejímu tenkému, líbeznému hlásku působilo to prohlášení ještě srandovněji a jen stěží jsem potlačila smích. Lucille naklonila hlavu mým směrem a já se na ni usmála.

„Jsi nováček. Ničeho se neboj,“ řekla blondýnka. „Přidala jsem se loni a povím ti, že když si šéf posádky vezme pilotku a setře se celá ta hranice mezi manželkou a vojákem? No, byla jsem hlavním předmětem drbů hodně dlouho. Mimochodem, já jsem Carol.“

„Ember, a moc ráda tě poznávám.“

„Jsi v armádě nová?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, jsem armádní spratek.“

„Aha, takže tu větu *věděla jsi, do čeho jdeš* chápeš, co?“ Povzdechla si. „Slýchávám ji pořád. Ale řeknu ti, že je úplně něco jiného odjíždět na misi než čekat se založenýma rukama doma.“

„Jo, to věřím,“ odpověděla jsem a podívala se na Lucille, která nás právě mentorovala o tom, co v zájmu vojenské bezpečnosti sdílet a nesdílet na sociálních sítích.

„Kolik vám zbývá času?“

„Něco přes dva týdny.“ *Au*. Přestože jsem měla v hlavě téměř nepřetržitý odpočet, nahlas to najednou získalo na skutečnosti – a bolelo to.

Za pár týdnů už tady budu sama, sedět a čekat... stejně jako máma.

Štouchla do mě ramenem. „Vypadáš silně, odolně. Řekla bych, že to zvládneš. Budeš jednou z těch, které to zvládnou.“

Když Josh znovu prošel dveřmi hangáru, moje oči ho našly jako magnet. Právě se smál něčemu, co pronesl Will, a pohyboval palcem nahoru a dolů v němě žádosti o můj verdikt. Kdybych ho o to požádala, vysvobodil by mě. Přinutila jsem se k úsměvu a ukázala mu palec nahoru. Účastnit se setkání skupiny, která mě ve svých řadách tak úplně nechce, bylo na celé misi vlastně to nejjednodušší.

Za devět a půl měsíce projde dveřmi hangáru a bude po všem. Započne se náš společný život a tahle mezera v čase bude za námi. „A co ty, co dost silný nejsou?“ zeptala jsem se Carol.

Vystopovala můj pohled až k Joshovi a pak se podívala zpátky na mě. „No, řekněme, že při dalším nasazení nemávají cedulemi.“

Protože jejich vztahy *nevydrží*.

My jsme ale byli jiní. Josh a já jsme neuměli selhávat a nehodlali jsme s tím začínat ani teď.

„Podívala se mi na ruku, mami,“ stěžovala jsem si o pár dní později, zatímco jsem vybalovala nákup. „Podívala se mi na ruku a v podstatě prohlásila, že mě tam nechťejí, protože za něj nejsem provdaná. Jako bych se nepočítala, protože jsem jenom přítelkyně.“

„Některé ženy vidí přítelkyni a napadne je, že je to jen dočasná záležitost, což, jak obě víme, se tebe netýká. Víš, jak je těžké najít si tam kamarádky, a pokud mají za to, že v tom s nimi nejsou napořád, no... některé mají tendenci tě rychle odsoudit. Každému, kdo s tebou a Joshem stráví hodinu času, je hned jasné, že to spolu myslíte vážně. Vím jistě, že její postoj nesdílají všechny.“

„To ne,“ souhlasila jsem a s úsměvem strčila Joshovu jahodovou zmrzlinu do mrazáku. „Potkala jsem spoustu milých holek. Ale ona je hotová Regina Georgeová.“

„Regina Georgeová?“ zeptala se nechápavě.

„Protivný sprostý holky, mami. Plastics? Ve středu nosíme růžovou?“ Z telefonu se ozývalo hlasité a zřetelné ticho. „Dobře, až v létě přijedu, čeká tě filmová noc.“

„Přemýšlela jsi, že tu strávíš léto?“

A sakra, ten nadějeplný tón v jejím hlase jsem dobře znala. „Ano,“ uklidnila jsem ji. „Ale líbí se mi tu. Je to náš domov. Chci být tam, kde ho pořád cítím.“

„Tomu rozumím, holčičko. A co ta expedice?“

Odmlčela jsem se a ona se znovu rychle chopila slova.

„Myslím, že by to pro tebe bylo skvělé, Ember. Takovou zkušenost jen tak někde nezískáš. Je to vážně šance, která se naskytne jednou za život.“

„Jen se mi o tom těžko přemýšlí, když za chvíli odlétá. Nějak se v tom nedokážu zorientovat, ani se nad tím pořádně zamyslet.“

„Ach, ano. Tahle fáze je strašná, zlato. Moc mě to mrzí. Bývají dlouho v práci, protože se připravují, tobě jede hlava na plné obrátky a nemůžeš zastavit čas.“

Opřela jsem se o linku a zadívala se na ostrůvek, kde už dva dny zlověstně ležel štos formulářů. „Přinesl mi ty papíry, mami.“

Zhluboka se nadechla. „Jaké?“

Polkla jsem, v krku knedlík. „Klasika. Kopie formuláře s uvedením jeho nejbližších příbuzných. Přání na pohřeb. Životní pojištění.“ Přinutila jsem se pohnout nohama, dojít k ostrůvku a prolístovat formuláře. Moje mysl si se mnou krutě pohrávala a na zlomek vteřiny se mi zdálo, že na papírech není Joshovo, ale tátovo jméno. Pustila jsem hromádku, jako by byla v plamenech, ustoupila jsem a prudce se nadechla.

„Ember?“ zeptala se máma něžným hlasem.

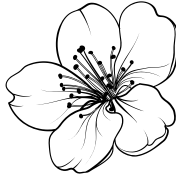
Pochopí to. Ze všech lidí v mém životě to máma pochopí nejlépe. „Nikdy jsem o to nestála. O nic z toho. Chtěla jsem jen Joshe.“

„Já vím, holčičko.“

„Co mám dělat? Tolikrát jsem tě viděla si tím procházet, ale nikdy jsem tomu nevěnovala plnou pozornost. Dokud jsme měli tátu doma, soustředila jsem se jenom na to, abych si ho co nejvíc užila.“

„Prima, pak jsem svou práci odvedla dobře. Seber ty papíry, dej je do složky a zamkni do trezoru. Pak se vzchop a užij si poslední týden a půl s mužem, kterého miluješ. Rozhodně nedopusť, aby tě ten strach obral o poslední společné dny, December Howardová. Jsou příliš vzácné, proto o každou jednu vteřinu bojuj, jako by šlo o život.“

Protože může být poslední.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Josh

Čas běžel moc rychle a já jsem nemohl udělat nic, abych ho zastavil. Týdny utíkaly a zbývalo nám už jen deset dní. Nebylo dost času. Nezvládl jsem v domě udělat všechno, co potřebovala. Dost jsem se s ní nemiloval, dost jsem ji nelíbal ani neobjímal.

Zatím jsem taky nenašel ten správný okamžik, abych se jí zeptal na nejdůležitější otázku svého života.

Potřeboval jsem, aby byl dokonalý. Ne takový, jako když žádal Jagger Paisley, a už vůbec ne monstrózní. Ne, Ember potřebovala něco decentního a jednoduchého... skutečného.

Zeptat jsem se ale musel, protože kdyby mi ten hloupý, vtíravý pocit z žaludku nezmizel – no –, zkrátka a dobře jsem hodně stál o to, aby se k jejímu křestnímu jménu co nejdřív připojilo moje příjmení.

Pro jistotu.

Ember mě objala kolem pasu a přitiskla se mi na záda. S úsměvem jsem zavřel oči a užíval si pocit klidu prostupujících napjatými svaly v mém těle.

Tohle se mnou dokázala udělat jediné December, tišit rozšklebené rány, které se někdy zdály sešité jen zpola. Potřeboval jsem si ten pocit natočit do láhví, abych ho do sebe během těch dlouhých nocí, které mě čekaly, mohl lít po litrech.

Tak strašně jsem Afghánistán nesnášel.

„Ahoj,“ zašeptala a přes látku trička mi dala pusu na záda.

Přikryl jsem její ruce svýma. „Ahoj.“

Vykoukla zpoza mého boku a opřela se mi spánkem o paži. Od chvíle, kdy jsem na ni shodil tu bombu s nasazením, měla na rtech vůbec ten nejširší a nejzářivější úsměv. „Připadám si tady jako v Ruckeru,“ řekla tiše.

Sledoval jsem její pohled ke Graysonovi, který postával u grilu a poučoval Jaggera o tom, jak udělat tu nejlepší marinádu, zatímco Sam s Paisley posedávaly na zahradních židlích a nad otevřeným ohništěm opékaly marshmallow. Tohle všechno, dokonce i hlasy Morgan s Carterem, kteří se hádali – bylo tak neuvěřitelně vzácné. Tak tvrdě vybojované. Tak strašně křehké.

„Cítím se tu jako doma.“

Přitiskla se ke mně ještě víc a jednoduše ten okamžik vstřebávala. Měl jsem to na ní rád – že nepotřebovala každou jednu minutu vyplňovat planými řečmi. Možná to bylo tím, že jsme si oba zažili smrt blízké osoby příliš brzy a naučili jsme se vychutnávat si každý, i ten zdánlivě obyčejný okamžik.

„Ember, pojď ukázat Paisley, jak na to. Dělá si z nich mini pochodně,“ zavolala Sam.

Políbil jsem Ember na čelo a ona přešla přes sdílený dvorek k holám. Byl jsem rád, že mezi sebou nemáme plot. Až budeme pryč, bude to tak pro ně jednodušší.

V následujícím roce si Ember s Paisley budou muset být vzájemnou podporou.

„Jak je v Coloradu?“ zeptal jsem se Graysona, který si právě vedle Jaggera obracel šiškebab.

„Přesně tak, jak jsem potřeboval,“ odpověděl a očima vyhledal Sam. „Jak prožíváš návrat zpátky?“

„Chceš se bavit o emocích?“ loupal jsem po něm pohledem.

„Nikdy není lepší čas než právě teď.“

Protože zítřek už nemusí nastat.

Sledoval jsem Ember, jak se směje a ve tváři se jí odráží oheň. Stáhl se mi hrudník. Žili jsme ve svěráku, dívali jsme se, jak se jeho čelisti přibližují k sobě, a nemohli dělat nic víc než čekat, až nás rozdrtí. Sakra, bylo to na hovno.

„Nechci ji tady nechat. Konečně jsme spolu a já zase odjíždím. Asi jsem si myslel, že budeme mít víc času, víš?“

„Smiř se s tím,“ řekl Grayson.

Jagger se k nám pomalu otočil s láhví piva těsně pod dokořán otevřenými ústy. „S čím?“

„Využijte čas, co tam budete mít. Prožijte si každý bodnutí samoty, každou vteřinu, kdy byste si nejradši zutrhali všechny končetiny, jen abyste je mohli na pět minut obejmout. Ať vás ta mise popostrčí k tomu být těmi nejlepšími muži, jakými můžete být a jaký si holky zaslouží, a buďte ve vzduchu ještě lepší, abyste se k nim nakonec vrátili.“

Abyste se k nim vrátili.

„Sam z tebe udělala naivního troubu,“ okomentoval to Jagger tiše, ale nikdo z nás dál nevtipkoval, všichni tři jsme zírali do blbáka přes gril.

Drobný úsměv na Graysonově tváři mě zaskočil. „Ničeho nelitujte.“

Když byla večeře hotová, usadili jsme se kolem ohniště, jehož plameny úspěšně tlumily únorový chlad. Ne že by bylo osmnáct stupňů zlých.

Ember za sebou zavřela posuvné skleněné dveře, v rukou čtyři sklenky na víno a láhev v podpaží. „Dáme si?“ zeptala se Sam, když k nám došla, a rovnou jí nalila skleničku, jako by už dopředu věděla, jak odpoví.

„Ano, prosím,“ odpověděla Sam a vyslala pohled Graysonovým směrem, což mi neuniklo.

„Jaggere, můžu pivo?“ zeptal se Grayson, když se Jagger naklonil nad chladicí box. „Netvařte se tak překvapeně. Vždyt' neřídím.“ Podíval se na mě, obočí skoro na vršku hlavy. „Pokud teda váš pokoj pro hosty nesousedí s Jaggerovou ložnicí. Nechci slyšet, co nemám.“

Paisley sjela Graysona vražedným pohledem a Jagger se smíchy málem udusil pivem. „Ne, sousedí s naším pokojem pro hosty, a tam spí jenom Morgan.“

„Jenom já?“ zeptala se Morgan Cartera tak tiše, že kdyby nesešla hned vedle mě, ani bych ji neslyšel.

Drama se stupňuje.

„Jenom ty,“ přikývl, ale klouby na rukou, v nichž svíral láhev, měl celé bílé.

Jagger po mně střelil pohledem, jakože mu do toho nic není, a podal Graysonovi pivo, zatímco Ember předala Morgan sklenku vína.

„Připijeme si?“ zeptal se Jagger s pohledem upřeným na Paisley a s úsměvem na rtech.

„Počkej, Paisley ještě nemá víno,“ krotila ho Ember a nalévala víno do další skleničky.

„Ale ne, já mám vodu.“ Paisley s úsměvem zavrtěla hlavou.

„No, někdo z nás by asi měl zůstat střízlivej.“ Ember se zasmála a nechala si sklenici pro sebe. Přitáhl jsem si ji na klín a jemně stiskl svůdné křivky jejích boků.

„Chovej se slušně,“ pošeptala mi do ucha, ale jazykem mě polaskala na ušním lalůčku.

Zohnul jsem prsty a podráždil ji pod okrajem černé sukně, která se jí při sezení vyhrnula. Nemohl jsem si pomoci – její kůže přitahovala moje ruce jako magnet. „Máš radši přesnej opak,“ namítl jsem tiše.

Upřela na mě modrý, pronikavý pohled a já si na tu vteřinu přál, aby všichni vypadli a já mohl ze svojí přenádhernej přítelkyně strhat oblečení. *Přítelkyně, která se už brzy stane mojí snoubenkou.* Jen musím pro tu malou sametovou krabičku, kterou si nahoře schovávám, najít ideální okamžik.

Paní Walkerová. December Walkerová, sakra. Dokonalost.

„Země volá Joshe a Ember!“ volal Jagger a mával na nás rukou, jako by k nám mluvil už bůhvíjak dlouho.

„Jo, jo, přípitek,“ zareagovala Ember a zavrtěla se mi na už tak tvrdém klíně. Přitiskl jsem ji k sobě a ona mi věnovala samolibý úsměv, protože dobře věděla, jaký na mě má její počínání účinek.

Jagger pozvedl láhev s pivem. „Na kamarády. Sakra, to není ono. Bez vás všech... bez vás bych tu nebyl,“ podíval se na Paisley, „a dokonce bych ani nebyl tím, kým jsem. Takže spíš než na kamarády... na rodinu.“

Svorně jsme se rozhlédli kolem ohniště po členech rodiny, kterou jsme si sami vybrali, a byl to silný okamžik – jeden z těch, na které se nedá zapomenout, které s vámi zůstanou, i když jsou dávno pryč, a tak se snažíte si je do posledního detailu obtisknout do paměti. Zaléval nás hluboký klid a pocit spokojenosti protkaný nevyřčeným vědomím, že se v takovém složení uvidíme znovu až za dlouhou dobu.

„Na rodinu,“ řekli jsme postupně, každý ve svém rytmu, a já jsem políbil Ember zespod čelisti.

„Na starou i novou,“ pronesl Jagger a světlo ohně se odrazilo od čehosi na jeho – No, *to snad ne!* Jak mi to mohlo ujít? Jak dlouho už?

„Do prdele, Jaggere, vy jste se...“ Ani jsem to nedokázal doříct, hrdlo se mi stáhlo, jako bych byl ženská, sakra.

Jagger natáhl ruku k Paisley a ta ji přijala s úsměvem zářivým jako polední slunce. „Chceš začít ty?“ zacvrlikala tiše, zatímco ji objal kolem ramen.

„Takže. Minulý víkend jsme jeli do West Pointu za rodiči –“ začal Jagger.

„A vzali jsme se!“ dodala Paisley.

Po chvíli ohromeného ticha jsme je zasypali gratulacemi.

„To je bomba!“ vypískla Ember.

Paisley se zatvářila trochu smutně. „Mrzí mě, že jste u toho nebyli, byla tam jen Anna a moji rodiče. Vzhledem k té misi se nám to zdálo jako fajn nápad...“ Nervózně se třela rukama v pase a Ember se ostře nadechla.

„To je jedno. Máme obrovskou radost!“ řekla Morgan s velikým úsměvem na rtech.